

Jan Procházka - životopis

Jan Procházka se narodil 27. 7. 1955 v Havlíčkově Brodě. Spolu se svými rodiči a sestrou žil ve Štokách, v domě po jeho dědečkovi, v bývalém řeznictví (č.p. 10). Díky dědečkovi z otcovy strany také rodina Procházkových do Štoků zavítala. Dědeček Procházka totiž pocházel ze Žlebů, cestou do Vídně za prací se ale ve Štokách zamiloval a zůstal tam. Jeho vyvolená, paní Komrsová, měla otce, který byl řídicí učitel v nedaleké vesnici, v Okrouhliče v Šejdorfě. Matka pana Procházky pocházela z Chotěboře, z nepříliš majetné rodiny. Její otec pracoval pro hraběnkou Dobřenskou, v roce 1945, po vyhnání Němců, se přestěhoval s celou rodinou do Štoků.

Malý Jan Procházka strávil ve Štokách spokojené dětství, jeho rodina chovala králíky a psa – boxera, který ročního Procházku nedopatřením pokousal. Jeho nejoblíbenější hračkou byl elektrický vláček, který dostal k Vánocům. V roce 1961 nastoupil pan Procházka do první třídy na základní škole ve Štokách. Nemusel se příliš učit, ale stejně měl dobré známky. Jeho nejoblíbenější předměty byly matematika a fyzika. Z jazyků se učil pouze ruštinu, která se mu po vpádu ruských vojsk do Čech velice znechutila. Ačkoliv byl, co se učení týče, pan Procházka premiant, s chováním to tak lehké nebylo. Dostal několik poznámek, včetně poznámky za kradení flekatých jablek ze školní zahrady. Také popisuje, že kdo ve třídě zlobil, musel jít klečat na stupínek. Ti opravdu zlobiví museli mít ještě k tomu natažené ruce před sebou. Snil o tom, že se jednou stane učitelem. Jan Procházka měl spoustu koníčků, miloval sport, hrál volejbal a fotbal na hřišti, kde se pásly husy. Zajímal se také o dobrovolný svaz hasičů, kam chodil cvičit. Po škole také chodil s kamarády do klubovny, kde se pouštěly gramofonové desky nebo na taneční zábavy. Tam se hrálo tzv. tři na tři, tedy třikrát dechovka a třikrát modernější písně.

V roce 1970 začal pan Procházka chodit na gymnázium v Havlíčkově Brodě. Zde byly tři třídy s různým zaměřením, humanitární třída, třída přírodních věd a matematicko-fyzikální třída, do které právě pan Procházka chodil. Zde se mu vymstilo, že se na základní škole nemusel učit, učit se totiž vůbec neuměl a z premianta spadl na průměrného studenta. Pan Procházka se přiznal, že šel několikrát za školu, občas místo odpolední hodiny zašel s kamarády do kavárny na horní straně náměstí, které říkali Kafka, hrát karty. Několikrát se v rámci školy účastnil prvomájového průvodu. V osmnácti letech se pan Procházka seznámil se svou stávající manželkou, se kterou se o dva roky později, v roce 1975, oženil a odstěhoval se od rodičů do Havlíčkova Brodu. Úspěšně odmaturoval a zkoušel se dostat na nějaké vysoké školy, konkrétně na Pedagogickou fakultu v Hradci Králové a na Chemicko-technologickou školu v Pardubicích. Do Hradce Králové se nedostal, především kvůli průměrným známám a tomu, že nedostal dobré doporučení. Do Pardubic na chemicko-technologickou školu se dostal, odtud ale po čtvrtém semestru odešel.

Hned po vysoké škole odešel pan Procházka pracovat na Štockou poštu jakožto zástupce poštmitra. Po půl roce práce odjel pan Procházka na Slovensko složit vojenskou přísahu. Jeho prací na vojně bylo obsluhovat protiletadlové dělo na střelnici v Kežmaroku. Popisuje, jak z Košic vystartovalo letadlo, které za sebou táhlo maketu, do které měli mladí vojáci střílet. Po necelých dvou letech na vojně pan Procházka chvíli pokračoval v práci na poště ve Štokách, později přešel na poštu do Herálce a nakonec na poštu do Havlíčkova Brodu. Zde zažil kuponovou privatizaci, kdy lidé stáli fronty, aby si mohli koupit kuponovou knížku. Tohle byl pro pana Procházku jeden z impulsů, proč nakonec z práce u pošty odešel. Prací mezi dopisy, balíčky a inkasy strávil dvacet let.

Kolem roku 1985 se Procházkovým podařilo s další rodinou vycestovat na tři týdny do tehdejší Jugoslávie, což nebylo nic jednoduchého. Museli požádat o devizový příslib. Druhá rodina musela nechat doma dceru jako pojistku, že v Jugoslávii nezůstanou. Jeli trabantem, který pracovníci na Jugoslávské hranici neznali a mysleli si, že si ho doma vyrobili. V Jugoslávii začal pan Procházka poprvé vnímat opravdovou svobodu. Když se vrátili plní zážitků, našel pan Procházka ve schránce Rudé právo, i když odebíral Mladou frontu. Když se pídil proč, bylo mu řečeno, že je to jako daň za to, že mohl odcestovat do Jugoslávie. V každém podniku byl určený pracovník na zvláštní úkony, ke kterému se musel pan Procházka jít zpovídat, kde v té Jugoslávii byl, s kým se tam stýkal, co tam řešil a jestli si něco nepředávali. Tenkrát si pan Procházka uvědomil, že žije v nesvobodné

zemi. Do té doby nemohl nikdo skoro nikam vycestovat, jejich informace v době totalitního režimu byly velice omezené a zkreslené. Komunistický režim je omezoval především v tom, že nemohli dávat najevo své myšlenky a názory, což si pan Procházka po návratu z Jugoslávie poprvé uvědomil. Před rokem 1989 byly volby povinné, v podstatě volili jen kandidátku národní fronty, vůbec se nedá mluvit o svobodných volbách. V Havlíčkově Brodě chodil pan Procházka na akce, kde se cinkalo klíči a ve Štokách kandidoval do zastupitelstva Občanské demokratické strany. V rodných Štokách nakonec postavil rodinný dům a založil rodinu. V roce 1993 požádal o živnostenský list a začal pracovat jako OSVČ pro československou obchodní banku. Svůj sen stát se učitelem si tímto splnil, protože dálkově vystudoval vysokou školu v Brně a mohl začít vyučovat zaměstnance obchodní banky a poštovní spořitelny. Zde také začal poprvé pracovat s počítači, programy a internetem. V roce 1995 dostal první mobil, pracovní, který fungoval pouze v Praze a v Brně, měl anténu a byl těžký. První počítačová hra, se kterou se setkal, byly karty a konzolová hra Jen počkej zajíci, kterou měli jeho dva synové. Nyní je pan Procházka v důchodu. Jeho velkým koníčkem je cestování, ve kterém je ale kvůli neznalosti jazyků trochu v nevýhodě. Chtěl by, aby se znalost cizích jazyků v jeho školních letech kladl větší důraz, jinak bere svůj život takový, jaký je.